

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **I. S.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2025, č. j. CPR-30810-3/ČJ-2025-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2025, č. j. CPR-30810-3/ČJ-2025-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno k odvolání žalobce rozhodnutí ze dne 2. 8. 2025, č. j. KRPA-236039-18/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, a to na dobu dva roky. Žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že vypustil skutkovou podstatu podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a dobu zákazu pobytu zkrátil na jeden rok.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného významně modifikovalo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to jak v oblasti právní kvalifikace [nově řízení toliko dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona], i v délce opatření (nově správního vyhoštění na 1 rok), kdy upřesnilo nelegální stav na období od 10. 4. 2025 do 25. 7. 2025.
3. Žalobce má za to, že žalovaný postupoval chybně, neboť jeho nelegální pobyt nemohl vzniknout den po právní moci rozhodnutí o zrušení pobytu, kdy takovýto postup by ani nedával příležitost k vycestování. Pokud bylo Ministerstvo vnitra povinno vydat žalobci výjezdní příkaz z moci úřední a stanovit mu lhůtu k vycestování, mělo tak postupovat bez ohledu na to, zda se žalobce k převzetí víza dostavil či nikoliv, a mělo o tomto učinit poznámku do spisu. Policejní orgán nepostupoval dle § 3 správního řádu a nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, pokud nezjistil, zda výjezdní vízum z moci úřední bylo vydáno či nikoliv, přičemž pokud nikoliv, tak se jedná o chybu ministerstva a je vhodné datovat nelegální pobyt až po marném uplynutí 30 dnů po právní moci rozhodnutí o zrušení pobytu. Vznik neoprávněného pobytu není možné datovat jako den následující po právní moci rozhodnutí bez stanovení lhůty k vycestování formou výjezdního příkazu vydaného z moci úřední. Nelegální pobyt by tak měl být datován až od 10. 5. 2025. Při posouzení protiprávnosti jednání od 10. 5. 2025 do 25. 7. 2025 by mohlo být vůči žalobci postupováno mírnějším způsobem, než cestou opatření s délkou zákazu pobytu jeden rok. Žalobce má taktéž za to, že řádné vymezení doby protiprávního stavu je základním předpokladem zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, vydaném pro nelegální pobyt, kdy pokud rozhodnutí v této oblasti zaostává, je bez dalšího nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:

6. Dne 25. 7. 2025 během pobytové kontroly provedené Policií ČR u metra Florenc byl kontrolován žalobce, bylo zjištěno, že dne 9. 4. 2025 nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
7. Při výsledku dne 25. 7. 2025 cizinec uvedl, že do České republiky (dále jen „ČR“) přicestoval dne 8. 9. 2024, od té doby je zde. Přijel studovat, o zrušení pobytového oprávnění se dozvěděl asi před deseti dny. Nevystoupal, protože zde chtěl dále studovat a chtěl zjistit, co vše bude potřebovat. Nyní žádné povolení k pobytu nemá, je si vědom, že zde bez oprávnění pobývat nemůže. Je svobodný a bezdětný, pracoval zde na brigádách, pracovní povolení nemá. Bydlí v Praze u kamaráda, adresu neví. V Praze si chtěl zjišťovat informace o studiu. Adresu pobytu si nezaregistroval. Nic zde nevlastní, doma bydlí u rodičů. Finanční prostředky k vycestování si může obstarat. Zdravotní pojištění má, je zdravý. Doma má rodiče, sourozence, je s nimi v kontaktu. Nemá žádnou překážku vycestování, pojedje za rodinou, nic mu ve vlasti nehrozí.
8. Dne 31. 7. 2025 byl žalobci ustanoven opatrovník, neboť byl neznámého pobytu, dne 2. 8. 2025 se však ke správnímu orgánu dostavil, proto pominuly důvody opatrovnictví.
9. Prvostupňovým rozhodnutím bylo účastníkovi uloženo správní vyhoštění, neboť naplnil důvody uvedené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, 9 zákona o pobytu cizinců, když na území členských států Evropské unie a smluvních států, potažmo na území ČR pobýval ode dne 10. 4. 2025 do dne 25. 7. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
10. V odvolání účastník namítal, že rozhodnutí selhává stran správního vymezení doby protiprávního stavu, kdy ignoruje ustanovení § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a datuje počátek doby protiprávního stavu jako den následující po pravomocném ukončení pobytu v rámci řízení o zrušení pobytu, nehledě na předpokládanou dobu určenou k vycestování, tento nedostatek činí rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť se od něj odvíjí posouzení závažnosti protiprávnosti, a to tím spíše, je-li cizinci vyčítán nelegální pobyt v rozsahu třech či dvou měsíců.
11. Žalovaný shrnul, že dne 25. 7. 2025 byla provedena pobytová kontrola v prostorách metra Florenc, kde byl kontrolován i účastník řízení. K prokázání své totožnosti předložil cestovní doklad Uzbekistánu a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s dobou platnosti od 8. 10. 2024 do 31. 8. 2025. Následnou lustrací bylo zjištěno, že dne 10. 3. 2025 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), rozhodnutí o zrušení tohoto povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, vedeno pod č. j. OAMP-01143/ZR-2025, rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 4. 2025, účastník se po pravomocném rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia nedostavil pro vystavení výjezdního příkazu, a proto byl ode dne 10. 4. 2025 jeho pobyt na území ČR neoprávněný. Bylo tedy prokazatelně zjištěno, že na území členských států Evropské unie a smluvních států, potažmo na území ČR, účastník pobýval ode dne 10. 4. 2025 do dne 25. 7. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. A proto lze jeho pobyt v ČR považovat za pobyt neoprávněný, čímž naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
12. K naplnění skutkové podstaty definované ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodem 9 téhož zákona však dojít na základě zjištěných okolností daného případu nemohlo, šlo zřejmě o písařskou chybu ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Z odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

prvostupňového rozhodnutí, jakož i z celého správního spisu, jasně vyplývá, jakého protiprávního jednání se účastník dopustil, kdy následně bylo zahájeno a vedeno správní řízení dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V souvislosti se změnou právní kvalifikace protiprávního jednání účastníka řízení ve výroku napadeného rozhodnutí, zejména vzhledem k přiměřenosti přijatého opatření, musel žalovaný změnit i přísnost přijatého opatření, která je promítnuta do doby, po kterou účastníkovi řízení nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států. Proto žalovaný dobu správního vyhoštění v trvání dvou let vyhodnotit jako nepřiměřeně přísnou. V odvolacím řízení bylo nově stanoveno, že doba, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, se nově stanoví na 1 rok. Důvodem je fakt, že účastníkovi lze vytýkat „pouze“ pobyt na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, pro které lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění v délce do 5 let. Odvolací orgán přísnost přijatého opatření zmírnil na minimum, aby odpovídalo rozhodovací praxi, která je aplikována v obdobných případech. Takto již lze bez důvodných pochybností uzavřít, že přijaté opatření koresponduje se smyslem i účelem zákona a že je přiměřené i ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

13. K námitce ve vztahu k počátku neoprávněného pobytu žalovaný uvedl, že podle § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců výjezdní příkaz je doklad, který z moci úřední uděluje policie nebo Ministerstvo vnitra po zrušení nebo uplynutí řady právních titulů opravňujících k pobytu na území ČR, mimo jiné i u pobytového titulu účastníka řízení (tj. zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia). Podstatné pro projednávanou věc je, že podle ustanovení § 50 odst. 8 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen se pro výjezdní příkaz dostavit bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne vzniku skutečnosti uvedené v ustanovení § 50 odstavci 1 téhož zákona, po uplynutí této lhůty se výjezdní příkaz cizinci nevydává a postupuje se dle ustanovení § 118 zákona o pobytu cizinců. V případě účastníka řízení se tak nestalo, jelikož účastník řízení nesplnil svou povinnost a pro výjezdní příkaz se ve stanovené lhůtě nedostavil, a proto lze stanovit dobu neoprávněného pobytu na území ČR již ode dne 10. 4. 2025.
14. K prokázání charakteru a intenzity jednotlivých aspektů soukromého života účastníka řízení vedl správní orgán I. stupně dokazování výsledkem účastníka řízení, kdy se v dostatečném rozsahu dotazoval na jeho rodinná a osobní pouta na území ČR, Evropské unie a v Uzbekistánu, na jeho způsob zajišťování obživy, bydlení atd. Účastník uvedl, že má celou rodinu v Uzbekistánu, má ve vlasti zázemí, chce se dobrovolně vrátit. Účastník přicestoval za účelem studia, pobýval na území necelý jeden rok, nevytvořil si zde žádné rodinné, kulturní ani společenské vazby, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, ani se o takovou osobu nemusí starat. Účastník řízení je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý, je schopen se o sebe postarat i bez cizí pomoci. Rozhodnutím o správním vyhoštění nebudou ohroženy ani poškozeny jeho rodinné vztahy a rovněž nebude poškozen jeho soukromý život, neboť nejsou omezena žádná jeho osobní práva.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců: „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“
17. Podle § 50 zákona o pobytu cizinců: „(1) Výjezdní příkaz je doklad, který vydá z moci úřední a) policie po zrušení krátkodobého víza nebo po ukončení přechodného pobytu na území, při vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území nebo rozhodnutí, kterým byla stanovena nová doba k vycestování, nebo při správním vyhoštění, nebo b) ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po nepřiznání postavení osoby bez státní příslušnosti, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občanu Evropské unie^{1b}), po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu^{3a}). (2) Výjezdní příkaz dále vydá Ministerstvo zahraničních věcí z moci úřední po uplynutí doby platnosti nebo po prohlášení neplatnosti diplomatického nebo zvláštního víza podle § 41, po uplynutí doby platnosti nebo po prohlášení neplatnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydávaného tímto ministerstvem podle § 49 odst. 5 nebo po ukončení přechodného pobytu na území, k němuž se vízum nevyžaduje. (3) Výjezdním příkazem cizinec prokazuje oprávnění setrvat na území pouze pro účely vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec při setrvání na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e. Platnost výjezdního příkazu zaniká vycestováním cizince z území. (4) Není-li dále stanoveno jinak, doba setrvání cizince na výjezdní příkaz nesmí být delší než 30 dnů, dobu setrvání stanoví a ve výjezdním příkazu vyznačuje policie, ministerstvo nebo Ministerstvo zahraničních věcí. (5) Při ukončení pobytu občanu Evropské unie^{1b}) nebo jeho rodinnému příslušníkovi se stanoví doba setrvání na výjezdní příkaz minimálně na 30 dnů. Podmínka stanovení minimální doby setrvání neplatí, pokud je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém setrvání na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo je zjištěno, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění. (6) Výjezdní příkaz obsahuje údaje o totožnosti cizince, číslo cestovního dokladu a dobu, ve které je cizinec povinen z území vycestovat; v zájmu ochrany bezpečnosti státu, udržení veřejného pořádku nebo ochrany veřejného zdraví anebo v zájmu plnění mezinárodní smlouvy může být vycestování vázáno podmínkou spočívající v určení hraničního přechodu pro vycestování z území. (7) Výjezdní příkaz má tvar štítku, který policie, ministerstvo nebo Ministerstvo zahraničních věcí vyznačí do cestovního dokladu, v odůvodněných případech může být výjezdní příkaz vyznačen mimo cestovní doklad. Vyznačuje-li výjezdní příkaz Ministerstvo zahraničních věcí, je štítek označen jako "DIPLOMATIC EXIT VISA" nebo "OFFICIAL

EXIT VISA. (8)Cizinec je povinen se pro výjezdní příkaz dostavit bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne vzniku skutečnosti uvedené v odstavci 1 nebo 2. Po uplynutí této lhůty se výjezdní příkaz cizinci nevydává a policie postupuje podle § 50a, 50b nebo 118.“

18. Hlavní žalobní námitka spočívala v tvrzení, že nelegální pobyt žalobce nemohl vzniknout den po právní moci rozhodnutí o zrušení pobytu, Ministerstvo vnitra bylo povinno vydat žalobci výjezdní příkaz z moci úřední a stanovit mu lhůtu k vycestování, bez ohledu na to, zda se žalobce dostavil či nikoliv, a mělo o tomto učinit poznámku do spisu. Nelegální pobyt by tak měl být datován až od 10. 5. 2025, kdy při posouzení protiprávnosti v trvání od 10. 5. 2025 do 25. 7. 2025 by mohlo být vůči žalobci postupováno mírnějším způsobem, než cestou opatření na dobu trvání jednoho roku.
19. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 173/2023 Sb., v souvislosti s novelizovaným zněním § 50 zákona o pobytu cizinců (s účinností od 1. 7. 2023), výjezdní příkaz má být nově dokladem, který bude cizince opravňovat pouze k tzv. setrvání na území (inspirace zákonem o azylu) a pouze pro účely vycestování z území (§ 50) - nebude tak možné z výjezdního příkazu činit jiné úkony, které nesouvisejí s vycestováním. Vydání výjezdního příkazu a jeho koncepce tak nově plně respektuje, že došlo k ukončení pobytu cizince na území.
20. Novela též nově výslovně stanoví cizinci povinnost dostavit se pro výjezdní příkaz dostavit bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne vzniku skutečnosti uvedené v § 50 odst. 1 nebo 2. Nutnost spolupráce je logická, neboť výjezdní příkaz má tvar štítku, který policie, Ministerstvo vnitra nebo Ministerstvo zahraničních věcí vyznačí do cestovního dokladu.
21. Zákon sice stanoví, že v odůvodněných případech může být výjezdní příkaz vyznačen mimo cestovní doklad, žalobce však netvrdí, že jeho případ je odůvodněný, ani z jakých důvodů. Soud má za to, že neobstojí výklad, že výjezdní příkaz má být vyznačený mimo cestovní doklad každému cizinci, který se bezdůvodně nedostaví pro výjezdní příkaz a záměrně žádné kroky k vycestování nečiní, což je případ žalobce, který ani v době svého zajištění neplánoval jakékoli úkony směřující k vycestování, měl v plánu naopak zjišťovat, co vše je třeba udělat, aby na území mohl zůstat a nadále studovat. Odůvodněným případem může být dle názoru soudu například situace, kdy cizinec cestovním odkladem nedisponuje a požádal o vydání náhradního cestovního dokladu a čeká na jeho vydání příslušným zastupitelským úřadem. V projednávaném případě žalobce ani v žalobě nevysvětluje, z jakého důvodu se pro výjezdní příkaz nedostavil, z obsahu výsledku přitom vyplývá, že minimálně po dobu deseti dnů před pobytovou kontrolou věděl, že nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení jeho povolení k pobytu. Žalovaný tedy dobu neoprávněného pobytu vymezil správně.
22. Obdobně zdejší soud v rozsudku ze dne 3. 7. 2025, sp. zn. 16 A 22/2025, aproboval závěr žalovaného, že žalobcův pobyt nebyl oprávněný již od doby, kdy se měl dostavit k vydání výjezdního příkazu. V rozsudku ze dne 8. 9. 2025, sp. zn. 13 A 32/2025, pak zdejší soud výslovně konstatoval, že si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 24. 8. 2021, č. j. 3 Azs 328/2020-33), dle které jsou správní orgány nevystavení výjezdního příkazu povinny zohlednit při posuzování délky protiprávního jednání cizince, tyto závěry se však po novele zákona o pobytu cizinců již neuplatní, neboť správní orgán nejedná v rozporu se zákonem, pokud cizinci výjezdní příkaz

nevystaví za situace, kdy se tento ke správnímu orgánu za tímto účelem nedostaví. Tato doba tak již nemůže být přičtena ku prospěchu žalobce.

23. Soud tedy uzavírá, že skutečnost, že žalobci nebyl vydán výjezdní příkaz, nemá vliv na délku doby jeho nelegálního pobytu. Vzhledem ke skutečnosti, že hypotetickou dobu třiceti dnů žalobce k účelu vycestování nevyužil, žádné kroky k vycestování ani nečinil (naopak zjišťoval, jak může na území dále setrvat a studovat), nemá tato okolnost ani zásadnějšího významu z hlediska hodnocení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, ani z hlediska délky uloženého opatření.
24. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
25. Správní orgán I. stupně hodnotil zejména délku protiprávního jednání, porušení povinnosti definované § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, ve prospěch hodnotil spolupráci se správním orgánem. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný konstatoval, že zkrátil dobu zákazu pobytu na jeden rok (s ohledem na úpravu výroku, podle kterých ustanovení je správní vyhoštění ukládáno), přijaté opatření ve formě správního vyhoštění na dobu jednoho roku považoval za adekvátní, když při naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bodem 4 zákona o pobytu cizinců lze dobu správního vyhoštění stanovit až na 5 let. Cizinci byla ve prospěch hodnocena jeho spolupráce se správním orgánem.
26. Soud toto odůvodnění hodnotí jako stručné, avšak dostačující. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost (alespoň ve prospěch cizince). Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že k okolnostem svého nelegálního pobytu vypovídal, popsané okolnosti však neumožňovaly uložit kratší délku zákazu pobytu. Lze dodat, že nelegální pobyt žalobce byl odhalen až pobytovou kontrolou, ač v době kontroly o nelegálnosti pobytu věděl, žádné kroky k vycestování nečinil, protože zde chtěl nadále studovat. Též porušil svou povinnost dostavit se pro výjezdní příkaz. Délku zákazu pobytu jeden rok považuje soud vzhledem k okolnostem případu za přiměřenou, a to i při zvážení skutečnosti, že cizinec měl možnost získat dobu 30 dnů na vycestování, pokud by se dostavil pro výjezdní příkaz.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.